

Můj den

Devítka

1. Mezi prsty mi roky utíkaj',
proč blízko duše cítím někdy k ránu strach,
vždyť v dlaních osudy hvězd stejně mám napsaný,
nad hlavou mi ptáci procitaj',
letí k jihu, vítr stírá z křídel prach,
ten směr maj' tisíce cest, tisíckrát hledaný.

R: Dobře vím: teď někde procitá můj den,
já ještě spím, ale už cítím krev ve spáncích,
když začnem hrát, je to jak útěk za sluncem,
dám ti svůj hlas, ty mi svůj slova dej.

2. Umím i pohladit a snít,
i ublížit, a dávat slovům správněj řád,
jen stále hledám tu zem, kam slunce odchází pít,
neumím kreslit mapy lží
a hodnejch tváří, na to si neumím hrát,
pohrobek sídlišť snad smí někdy i hrubě klít.

R:

3. Když vítr okno otvírá,
zdobí mě do mlhy, když podzim křídla rozpíná,
když buší do dláždění kyselej pražskej déšť,
jsem starší víc než o pár let,
čekat na jaro je pro mě těžší, než se zdá,
závidím tratím, že smí za sluncem na jih vést.

R: